

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSTVÍ A JUGOSLÁVSKÁ KRIZE, 1990–1995

Barbora Mališová svou bakalářskou práci věnovala velmi obsáhlému a komplikovanému tématu soudobých dějin a mezinárodních vztahů, jugoslávské krizi. Autorka – vědoma si rozsahu dané tematiky – téma v rámci žádaného rozsahu dobře vymezila nejen časově (první polovina 90. let) a teritoriálně (západní část Jugoslávie s vynecháním tématu Republiky Makedonie a Kosova), ale i tematicky, kdy se zabývá hlavními zahraničními aktéry (Německo, USA, Rusko) na pozadí mezinárodních organizací, které se v tomto konfliktu angažovaly (ES/EU, NATO, OSN). Problém, jehož vnitropolitické pozadí logicky nastínila v úvodní kapitole, tak získal na přehlednosti. Na základě obsáhlé české a anglické bibliografie i příslušných elektronických zdrojů bylo téma zpracováno s žádoucím odstupem a bez emocí, které dříve podobné práce často negativně ovlivňovaly.

Autorka v úvodu formuluje své cíle, hodnotí současný stav poznání i použitou literaturu. Samotný text je rozdělen do čtyř kapitol, z nichž se první zabývá příčinami a historickými souvislostmi krize a analyzuje především domácí jugoslávský vývoj. Následující kapitoly popisují a hodnotí přístup jednotlivých mezinárodních organizací a hlavních zahraničních aktérů: ES/EU a samostatný postup Německa, NATO a dlouho zdrženlivý přístup USA a posléze OSN a angažmá Ruska. Práci uzavírá shrnutí ve formě závěru, seznam literatury a anglický abstrakt. Text je doplněn o mapy, které vizualizují navrhované plány rozdělení Bosny a Hercegoviny, pro nezasvěceného čtenáře z holého popisu často jen těžko představitelné.

Práce formálně splňuje všechny požadavky a jako celek je velmi dobře strukturovaná. Formulačně se na práci bohužel místy podepsala evidentní časová tíseň, která ovlivnila autorčinu stylistiku a tím i čtivost některých pasáží (kap. ES/EU a jugoslávská krize). Také zařazení podkapitoly „Role Ruska“, která do textu bezesporu patří, působí v daném kontextu nekonzistentně. Právě v této části bych očekávala spíše názorné příklady ruské intervence než pouhé konstatování, že pragmatické Rusko bylo prosrbské. Poněkud opomenuta zůstala i role balkánských států a jugoslávských sousedů v tomto konfliktu, kterou autorka zamýšlela zohlednit ve svých tezích. Jejich postoje by nebylo potřeba analyzovat v samostatné kapitole, stačilo by je kontextuálně zmínit. Důsledky samotné krize jsou krátce, ale pro bakalářskou práci dostatečně shrnuty jak na konci jednotlivých kapitol, tak v závěru samotném. Závěr obsahuje také důležité poznání, že v ozbrojených střetech, v nichž intervnují zahraniční síly, nestačí pouze vojenské nasazení, ale je potřeba přispívat i k následné obnově regionu. Právě tento moment považuji v jugoslávské krizi za zlomový a dovedu si představit, že mu mohlo být věnováno více prostoru.

Přestože by textu prospěly dílčí stylistické úpravy, požadavkům pro bakalářskou práci odpovídá a k obhajobě jej doporučuji ještě jako výborný.